60th Kerala School Kalolsavam, Nov 28 - Dec 1, 2019 _ Kasaragod

Item Code: 950 Participant Code: 15

"അവർ ഞങ്ങളുടെ ആകാശങ്ങളെയും
എടുത്തുകളഞ്ഞു."

ഇരുട്ടിനെ കീറിമുറിച്ച് തീവണ്ടി മുന്നോട്ടേക്ക് യാത്രതുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. നെടിയ കണ്ണിൽനിന്നും ഒഴുകിയെത്തുന്ന കണ്ണുനീർ "അവളുടെ" തുടുത്ത കവിളിൽകൂടി കടന്നുപോയി നിലത്തേക്ക് പതിഞ്ഞു മറഞ്ഞുപോകുന്നു. ആരും കാണാതെ ഡൽഹിയിൽ നിന്ന് കേരളത്തിലേക്ക് യാത്രതിരിച്ച കേരള എക്സ്പ്രസ്സിന്റെ 'സ്ത്രീകളുടെ' കംപാർട്ട്മെന്റിൽ നാൽപത്തിഎട്ടാം-നമ്പർ സീറ്റിൽ ഇരുന്നു കരയുകയാണ് "ജയശ്രീ". അവളുടെ ഉള്ളിൽ ഒരുപാട് ചോദ്യങ്ങൾ ശിരസ്സ് ഉയർത്തിനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. 'എന്തിനാണ് എന്നെ ഇങ്ങനെ സൃഷ്ടിച്ചത്? എന്തിനാണ് ഞാനിനി ജീവിക്കുന്നത്?...... അങ്ങനെ ഒരായിരം ചോദ്യങ്ങൾ.....

പുലർച്ചെ അഞ്ചുമണിയായപ്പോഴേക്കും തന്നെ യാത്രക്കാർ എല്ലാവരും ഉണർന്നു. ആകെ ബഹളം വെക്കുകയാണ്. സൂര്യൻ കിഴക്കു ഉദിച്ചുവരുന്നു. പുൽച്ചെടികളിൽ ഇരിക്കുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളികളെ

തുടിച്ചുനിൽക്കുകയാണ്. സൂര്യൻ ചൂട് ഉരുകുന്നവരുടെയും
നല്ല മൊരിഞ്ഞ ദോശയുടെയും സുഗന്ധം തീവണ്ടി
അങ്ങനെ പടർന്നു. തീവണ്ടി ഏതോ സ്റ്റേഷനിൽ
നിർത്താൻ പോകുകയാണെന്ന് തോന്നുന്നു. വേഗത കുറഞ്ഞു.
"ഝാൻസിയാണ് ഈ സ്റ്റേഷൻ ഇവിടുന്ന് അധികം
ആരും അങ്ങനെ കയറാറില്ല" എന്ന് ആരോ പറയു-
ന്നത് ജയശ്രീ കേട്ടു. എന്നാൽ അത് ആരാ പറഞ്ഞ-
തെന്നു പോലും അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല...
.... ഝാൻസിയിൽ നിന്നും തീവണ്ടി മെല്ലെ നീങ്ങി
തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു...... പെട്ടെന്നാണ് "അവൾ" അവിടേക്ക്
കടന്നുവന്നത്. തന്റെ സീറ്റ് എവിടെയാണ് എന്ന് തിരഞ്ഞു-
[illegible]നിട്ട് തന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിൽ അവൾ അമർന്നു.
അൻപത്താമത്തെ സീറ്റാണ് അവളുടേത്. അവളുടെ തൊട്ട
ഇരിക്കുന്നത് ജയശ്രീയാണ്.......
'എങ്ങോട്ടേക്കാ'? "തിരുവനന്തപുരത്തേക്കാ". അവളുടെ ചോദ്യ-
ത്തിനു ജയശ്രീ വേഗം തന്നെ മറുപടികൊടുത്തു.
"പേരെന്താണ്....? ഞാൻ "സരസ്വതി"......
ആ പേര് കേട്ടാവണം ജയശ്രീ മുഖം അൽപ്പം
ഒന്നു ഉയർത്തി സരസ്വതിയെ നോക്കി......

പിന്നെ ... പെട്ടെന്നാണ് അവർ പരിചയപ്പെട്ടത്. ജയശ്രീയുടെ ചിരിയുടെ മറവിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദുഃഖത്തെ അതിവേഗമാണ് സരസ്വതി മനസ്സിലാക്കിയത്. "എന്താണ് എന്താണ് നിന്റെ പ്രശ്നം?" "നീ എന്തിനാണ് ധർമ്മിയിൽ പോയത്?" സരസ്വതിയുടെ ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു പിന്നാലെയായി വന്നത് ഒരു സങ്കടക്കടലായിരുന്നു.........

"എന്റെ വീട്ടിൽ അച്ഛനും അമ്മയും ഞാനുമാണ് ഉള്ളത്. അച്ഛൻ മദ്യപാനിയാണ്. അമ്മ കണ്ടത്തിൽ പണിക്കുപോയാണ് എന്നെ വളർത്തിയത്. ഒരു വൈകുന്നേരം ഞാൻ സ്കൂൾവിട്ടു വീട്ടിലേക്ക് ഓടിക്കയറുമ്പോൾ കാണുന്നത് ബോധം പോലും ഇല്ലാതെ മദ്യപിച്ച് കിടക്കുന്ന എന്റെ അച്ഛനെയാണ് അച്ഛനോടുള്ള ദേഷ്യത്തിന് അമ്മ മണ്ണെണ്ണ ഒഴിച്ച് തീകൊളുത്തി മരിച്ചു.... ഇന്നും അമ്മ എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഓടി വരുന്നത് ഒരു കത്തിജ്വലിച്ചുനിൽക്കുന്ന "തീജ്വാല" യുടെ ഓർമ്മകളാണ്. ആ സങ്കടത്തെയും അതിജീവിച്ച് ഞാൻ പഠിച്ചു. ഉയരങ്ങളിലേക്ക് പറക്കണം എന്നു ആഗ്രഹിച്ചു. ഡോക്ടർ ആകണം എന്നായിരുന്നു എന്റെ സ്വപ്നം. എന്നാൽ കാലം അതെല്ലാം നശിപ്പിച്ചു. എന്റെ ജീവൻ നശിപ്പിക്കണം

എന്ത് ആഗ്രഹിച്ചാകണം അവൻ നിർത്താതെ പെയ്തു. പെയ്തു പെയ്തു കരകാണാതെയായി. മഴയ്ക്കു ഒരു ശമനം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വീട്ടിൽ നിന്നും ഞാനും അച്ഛനും ജീവൻകൊണ്ട് ഓടിപ്പോയപ്പോൾ മറ്റൊന്നും ഞാൻ ഓർത്തില്ല. എന്നാൽ എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ ഞങ്ങളെ വരവേറ്റത് ദുരന്തങ്ങൾ ആയിരുന്നു. എനിക്ക് എന്റെ വീട് നഷ്ടമായി, ഞാൻ സമ്പാദിച്ച എന്റേതെല്ലാം നഷ്ടമായി, എന്റെ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ മറ്റു രേഖകൾ, വീട്ടുസാധനങ്ങൾ എല്ലാം... എല്ലാം... പോയി.... ആകെ ഉണ്ടായിരുന്നത് ~~[illegible]~~ കുറച്ചു മണ്ണുമാത്രമാണ്. ഞാൻ തകർന്നു... തളർന്നുപോയി... അച്ഛൻ ഓരോ ദിവസവും ഓരോ കടത്തിണ്ണയിൽ ആണ് കിടക്കുന്നത്. എനിക്കങ്ങനെ കിടക്കാൻ സാധിക്കുമോ..? ഞാനൊന്നു പറഞ്ഞോട്ടെ..? "ആ വെള്ളപ്പൊക്കം എന്നിൽനിന്നും കൊണ്ടുപോയത് എന്റെ ജീവിതത്തെയും സ്വപ്നങ്ങളെയും ആയിരുന്നു"......

...... കിടക്കാൻ ഒരു കൂരപോലും ഇല്ലാത്ത ഞാൻ ഇനി എന്തിനാണ് ജീവിക്കുന്നത്. കുറച്ചുദിവസം അമ്മയുടെ സഹോദരിയുടെ വീട്ടിൽ ആയിരുന്നു. ധർഹിയിൽ....

ജീവിതകാലം മുഴുവനും അവിടെനിൽക്കാൻ പറ്റില്ലല്ലോ? എന്തിനാണ് ഈ യാത്ര എന്ന് അറിയില്ല. എനിക്ക് പോകാൻ ഒരു സ്ഥലവും ഇല്ല. ആത്മഹത്യയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും എന്റെ മുൻപിൽ ഇല്ല.....

ജയശ്രീ പറഞ്ഞുനിർത്തിയപ്പോൾ സരസ്വതി പുറത്തേക്ക് ഒന്നു നോക്കി. ട്രെയിൻ അപ്പോൾ 'പാട്ന'-യിൽ നിർത്തിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു ബാലൻ ഒരു തെരുവു-നായക്ക് ഒപ്പമിരുന്ന് ചവിട്ടുകൊട്ടയിൽനിന്നും ഭക്ഷണം പങ്കി-ടുന്നു. ആ ബാലന്റെ മുഖത്ത് അപ്പോഴും ഒരു ചിരിയുണ്ടാ-യിരുന്നു. ആ കാഴ്ച സരസ്വതി ജയശ്രീക്ക് കാട്ടി കൊടുത്തു. പിന്നീട് ~~[illegible]~~ ജയശ്രീയുടെ കഥയ്ക്ക് മറുപടിയായ് നൽകിയത് സരസ്വതിയുടെ കഥയാണ്.......

അമ്മയുടെ കൈയും പിടിച്ച് ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽ ചേരാൻ ചെന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്ക് പൂരിപ്പിക്കാൻ തന്ന ~~കോളത്തിൽ~~ ~~[illegible]~~ പേപ്പറിൽ ഞാൻ ഒരു കോളം ശ്രദ്ധിച്ചു "ഏതു ജാതിയാണ്" "ഏതു മതമാണ്".... അവിടെ "മനുഷ്യജാതി" എന്നാണ് എന്റെ അമ്മ എഴുതിയത്. കാരണം എനിക്കെവിടെ ജാതി..... എവിടെ മതം. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ഇരുപത്തിനാലു കൊല്ലം മുൻപ്

എന്റെ സ്വന്തം അച്ഛനും അമ്മയും എന്നെ ചവിട്ടുകൊട്ടയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതാണ്. മാസം തികയാതെ ആണ് എന്റെ അമ്മ എന്നെ പ്രസവിച്ചത്. പൂർണ്ണ വളർച്ച എത്തിയിരുന്നില്ല എനിക്ക്. തികച്ചും ഒരു "മാംസപിണ്ഡം". എന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ആശുപത്രിയിലെ അറ്റൻഡർക്ക് പണം നൽകി എന്നെ കൊണ്ടു കളയാൻ. ഒരു കറുത്ത പ്ലാസ്റ്റിക്കിൽ പൊതിഞ്ഞ മാംസപിണ്ഡത്തെ അയാൾ ചവിട്ടുകൊട്ടയിൽ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. ദൈവം അയച്ച മാലാഖയെ പോലെയാണ് ആ സമയം എന്റെ ദേവിയമ്മ ആ വഴി കടന്നുപോയത്. അറ്റൻഡർ എന്തോ കൊണ്ടു കളയുന്നത് അമ്മ കണ്ടിരുന്നു. അത് എന്താണ് എന്ന് അറിയാൻ ആണ് ആ ചവിട്ടുകൊട്ടയ്ക്കു അടുത്തേക്കു വന്നത്. എന്റെ സ്വന്തം മാതാപിതാക്കൾ എന്നെ അറപ്പോടെ നോക്കിയ നോട്ടം ആയിരുന്നില്ല. ഞാൻ ദേവിഅമ്മയിൽ കണ്ടത്. പകരം മക്കളില്ലാതെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കായി കൊതിക്കുന്ന ഒരു അമ്മയുടെ സ്നേഹവും വാത്സല്യവുമായിരുന്നു. ആ പ്രായത്തിലും കണ്ണുകൾക്കൊന്നും [illegible] ഉള്ളത് കൊണ്ട് ഞാൻ എല്ലാം അറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു അമ്മയുടെ വയറ്റിൽ എങ്ങനെ ഒരു കുഞ്ഞ് കിടക്കുന്നു അതുപോലെ മാസങ്ങൾ ഓളം ഞാൻ ആശുപത്രിയിൽ..

അച്ഛനില്ലാത്തവൾ, അമ്മയില്ലാത്തവൾ, അനാഥ......
അങ്ങനെ ഒരുപാട് വിളികൾ. ഞാനും പഠിച്ചു... കടലിനെയും
തിരമാലകളെയും പ്രണയിച്ചു. ഒരു 'നേവി ഓഫീസർ'
ആകുക എന്നതായിരുന്നു എന്റെ സ്വപ്നം. അതിനായി
പരിശ്രമിച്ചു. രണ്ടുമാസത്തെ ക്യാമ്പിനായി ലക്ഷദ്വീപിലേക്ക്
പോവുകയായിരുന്നു ഞാൻ. പാതിവഴിയിൽ വെച്ച് എനിക്ക് നഷ്ട
പ്പെട്ടത് എന്നെത്തന്നെയാ ആയിരുന്നു. ബസ്സിൽനിന്ന് ഇറങ്ങി-
യപ്പോൾ അവിടെ ആരും ഇല്ലായിരുന്നു. രാത്രിയുടെ കഴുകന്
മാർ എന്നെ നശിപ്പിച്ചു. എന്നെ ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറ്റി.
ഒരു പെണ്ണിനെ അതിക്രൂരമായി പീഡിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ട്
വഴിയിൽ എവിടെയോ ഉപേക്ഷിച്ചു. ചെറുതായി എന്റെ
കണ്ണുകൾ ഒന്ന് തുറന്നപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടത് എന്റെ ഉദരിലെ
ആ ചെറിയജീവനെ രക്ഷിക്കാനുള്ള തത്രപ്പാടുകൾ ആയി-
രുന്നു. പകരം നഗ്നമായ എന്റെ ശരീരം ആസ്വദിക്കുകയും
അത് ഫോണിൽ പകർത്തുകയും ചെയ്തു ആളുകളെയാണ്.
എന്നെ പീഡിപ്പിച്ച കഴുകന്മാരെക്കാൾ ദുഷ്ടന്മാർ എന്റെ
ചുറ്റും കൂടി നിന്നവരാണ് എന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. പെട്ട-
ന്നാണ് രണ്ടുകൈകൾ എന്നെ കോരിയെടുത്തത്. ആ
കൈകൾ എന്തു ജാതിക്കാരന്റെയാണെന്നോ, പാവപ്പെട്ടവന്റെ.

ആരാണോ. ഏതാണോ, പിന്നാക്കാരന്റെയാണോണോ, ഇടതാണോ. വലതാണോ. ഏതൊന്നും. ഞാൻ. നോക്കിയില്ല. ആ. കൈകൾ. എന്നെ. ജീവിതത്തിലേക്ക്. തിരിച്ചു. എത്തിച്ചുവെന്ന്. മാത്രം. ഞാൻ. മനസ്സിലാക്കി. ആ. അപരിചിതൻ. പിന്നെ. എനിക്ക്. പരിചിതനായി. മാനസികമായും. ശാരീരികമായും. തളർന്ന. എന്നെ. ജീവിതത്തിലേക്കും ~~കൂടാതെ~~. എന്റെ. സ്വപ്നങ്ങളിലേക്കും. കൂടികൊണ്ടുപോയി. പിന്നെ. നോക്കാതെ. പ്രതിസന്ധികളെ. ചിരിച്ചുകൊണ്ട്. എതിർത്ത് ഒരു. 'പക്ഷിലായി'. കൂട്ടുകൂട്ടിൽ. കഴിയുന്ന. ഒരുപാട്. പെൺകുട്ടികളെ. വെളിച്ചത്തേക്ക്. എത്തിക്കാൻ. എനിക്കു. സാധിച്ചു. നമ്മെയും. ഒരു. സ്ത്രീയാണ്. പ്രസവിച്ചത്. എന്ന്. മനസ്സിലാകാതെ. സ്ത്രീകളോട്. ക്രൂരത. കാണിക്കുന്ന. ദുഷ്ടന്മാർക്ക് ശിക്ഷവാങ്ങികൊടുത്തു. 'കരകാണാതെ. ഒരു. മഹാസമുദ്രത്തിൽ അകപ്പെട്ട. ഞാൻ. മുങ്ങിപോകാതെ. സർവ്വശക്തിയും. എടുത്ത്. കരലക്ഷ്യമാക്കി. നീന്തി'..........

ഇപ്പോൾ. ഞാൻ. ഡൽഹിയിൽ. പോയത്. മറ്റൊരു. സ്വപ്നത്തിനു. വേണ്ടിയാണ്. ഒരു. ഓർഫനേജ്. തുടങ്ങാൻ!....

സദസ്സിതി. നിശബ്ദയായപ്പോൾ. അവളുടെ. കഥ. കേട്ടിട്ട്. പകച്ചുനിന്നുപോയി. ജയശ്രീ......

സരസ്വതി തുടർന്നു...

"ജയശ്രീ ഞാൻ എന്റെ കഥ നിന്നോട് പറഞ്ഞത് ഈ ലോകത്തിൽ ആരും സന്തോഷത്തോടെ അല്ല ജീവിക്കുന്നത് എന്ന് നിന്നെ മനസ്സിലാക്കാൻ. എന്റെ കഥ കേട്ട് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നിന്റെ ദുഃഖം ~~നിന്റെ~~ എത്രത്തോളം ചെറുതാണെന്ന് മനസ്സിലായില്ലേ. ജീവിതത്തിൽ പ്രതിസന്ധികൾ വരും. അതിനെ എതിർത്ത് ഉയരങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിച്ചു പറന്നു ജീവിക്കണം. സ്വപ്നങ്ങളിലേക്ക് പറന്ന് ഉയരണം." "ആത്മഹത്യ ഒന്നിനും പകരം മറ്റൊരു മാർഗ്ഗമല്ല. ജീവിതത്തിൽ നീ ജീവിക്കണം. നിനക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടതെല്ലാം തിരിച്ചുപിടിക്കണം."

ജയശ്രീയുടെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടിയ ഇരുട്ടിനെ അപ്പാടെ തുടച്ചുമാറ്റുകയായിരുന്നു ഓരോ വാക്കിലും സരസ്വതി. സരസ്വതിയുടെ ജീവിതം ജയശ്രീക്കു ജീവിക്കാൻ പ്രചോദനമാകുകയായിരുന്നു. അവളുടെ ഉള്ളിൽ അടിഞ്ഞുകൂടിയ എല്ലാ ഇരുട്ടിനെയും ~~[illegible]~~ സരസ്വതി ശാന്തമാം വാക്കുകളിലൂടെ തുടച്ചുമാറ്റി, തിരുവനന്തപുരത്ത് ട്രെയിനിൽ നിന്നു അതിൽ നിന്നു ജയശ്രീ ഇറങ്ങുമ്പോൾ ജീവിക്കാനുള്ള പറക്കാനുള്ള ഒരു ശക്തി അവളെ വലയം ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

(Note: Graded articles may be published in schoolwiki. So, Write neatly. Don't fold paper. Don't write overleaf).